

کودک کشی سعودی روی منحنی بی تفاوتی

یادداشت امروز

شناخت‌شناسی دشمن با معمار تحریم‌ها

■ امید رامز ■

در شرایط حساس کنونی کشور به لحاظ سیاسی و اقتصادی و در شرایطی که در یک جنگ تمام‌عیار اقتصادی قرار داریم، ارزیابی شناخت دشمن و تحلیل راهبردهای آن علیه ایران یا به تعبیری شناخت‌شناسی آن می‌تواند کمک کند برای ادامه راه نقاط ضعف خود را بهتر شناخته و با پوشش آنها، راهبرد دشمن را ناکام کنیم، بنابراین مطالعه و تحلیل جزء به جزء کتاب «هنر تحریم‌ها: نگاهی از درون میدان» نوشته «ریچارد نفیو» مسئول تیم طراحی تحریم‌ها علیه ایران در دوره اوباما و چهره اصلی تیم پشتیبانی‌کننده مذاکره‌کنندگان آمریکایی در امور تحریم که با عنوان «معمار تحریم‌ها» شناخته می‌شود، نه تنها برای سیاست‌گذاران، برنامه‌ریزان و تصمیم‌سازان دولت و مجلس در آینده نزدیک مهم و حیاتی است، بلکه برای مردم جامعه به عنوان کانون بمباران اقتصادی دشمن که ریچارد نفیو آنها را بخش مهمی از راهبرد آمریکا برای به ثمر نشاندن تحریم‌ها می‌داند، اهمیت دارد. آنچه در ادامه می‌خوانید تحلیلی است از این کتاب که اخیراً توسط مرکز پژوهش‌های مجلس ترجمه شده است.

یکم - محور کتاب بر اساس دوگانه «درد» و «استقامت» است. نویسنده توضیح می‌دهد که درد تحریم‌ها را چه زمانی، چگونه و بر کدام نقاط باید وارد کرد، چگونه و بر اساس چه شاخص‌هایی اثربخشی این درد را سنجید و در مقابل استقامت کشور تحت تحریم‌ها ارزیابی کرد و در ادامه چگونه متناسب با استقامت دشمن، میزان و نقاط درد را برای اثربخشی بیشتر بازتنظیم کرد تا در نهایت با شکست استقامت دشمن، او را به پای میز مذاکره یا به قول نویسنده راه‌حل دیپلماتیک کشاند.

دوم - آنچه از کتاب برمی‌آید و تجربه چندین سال گذشته نیز آن را تصدیق می‌کند، این است که مذاکره و دیپلماسی از دید آمریکا، مکمل فشار (به تعبیر نفیو درد) است نه جایگزین آن؛ میز مذاکره نه به تعبیر فانتزی غرب‌گرایان داخلی، محلی برای به تعادل رساندن مطلوبیت طرفین ابرد برد، بلکه محلی است برای پذیرش خواسته‌های آمریکا؛ کشور هدف تحریم یا از ابتدا به خواسته آمریکا تمکین می‌کند یا اقتدر «درد» را تحمل می‌کند تا در نهایت دیپلماسی وارد شده و نفع حداکثری را برای تحریم‌گذار به ارمغان بیاورد. نفیو با تشریح مفصل روند تحریم‌ها از سال ۲۰۰۶ تا ۲۰۱۵ این اصل را توصیف می‌کند.

سوم - نفیو به عنوان یکی از ارکان تصمیم‌سازی سیاست خارجی آمریکا به تحریم به عنوان ابزاری راهبردی و دائمی برای مقابله با کشورهای متخاصم و ضدمنافع می‌نگرد. حد یقین تحریم‌گذاری از دید او همراه‌سازی کامل کشور هدف در تمام حوزه‌ها اعم از نظامی، هسته‌ای، حقوق بشر، ژئوپلیتیک و ژئواستراتژیک است. به صورت ویژه نتیجه مطلوب تحریم‌ها در قبال ایران در مسائل هسته‌ای و به تعبیر نفیو شکست استقامت ایران در دوره روحانی، آمریکا را جری‌تر کرده است و ایالات متحده این ابزار را همچنان برای خود، کارا و اثربخش می‌داند.

چهارم - نفیو بارها و بارها تلویحا و تصریحا تشریح می‌کند تنها راه مقابله با تحریم‌ها در کشور هدف، استقامت است و با اشاره به مقاومت صدام در دهه ۹۰ میلادی در مقابل تحریم‌ها و همچنین استقامت ایران در دوره زمانی ۲۰۰۶ تا ۲۰۱۳ تشریح می‌کند ابزار تحریم با این روندها در دوره صدام شکست خورد و در قبال ایران نیز در استانه شکست بوده ولی با روی کار آمدن حسن روحانی نتیجه به کلی تغییر کرد.

پنجم - نویسنده در جای جای کتاب خود نشان می‌دهد تحریم‌گذاری به عنوان ابزار استراتژیک در دستگاه سیاست خارجی ایالات متحده، نه امری صرفاً فنی، بلکه بیشتر هنر تصمیم‌گیری و به کار گرفتن خلاقانه ابزارهای مختلف مالی، اقتصادی، اجتماعی، سیاسی و روانی برای شکست استقامت کشور هدف است. به عنوان مثال نفیو به عدم تحریم بخش تجهیزات ارتباطی و مخابراتی برای تأثیرگذاری بهتر بر مردم و همچنین امکان واردات کالاهای لوکس، به‌رغم تحریم کالاهای اساسی، تر، جهت دامن زدن به احساس اجتماعی تحریم‌شدگی اشاره می‌کند.

پرونده «وطن امروز» درباره فیلم **تنگه ابوقریب** که به لحاظ تکنیک چند قدم جلوتر از دیگر فیلم‌های سینمای دفاع مقدس است

تنگه حیرت!

صفحات ۱۱ و ۶

نامه عدالت و ناله‌های عداوت

■ حسین قبادی ■

واکنش‌ها را می‌دیدم، در دلم گفتم؛ قلم را ببین که افتاده دست چه کسانی! بعد هم شاک می‌شوند چرا «فسادطلب» می‌خوانی‌شان! حالا واقعا چرا؟! چون جماعت، مادام که بحث کلیات است، حتی از انقلابی‌ها هم انقلابی‌تر، خواهان مواجهه انقلابی با زلوصفتان می‌شوند اما همین که بحث جزئیات و مصداق و صدور حکم می‌شود، ناگاه برمی‌گردد ورق‌شان! و الحمدلله چیزی هم که زیاد زیر فرش دارند، حقوقدان است! همین چند ساعت پیش، جماعتی از این صنف را به صف کردند تا به پهنه رسیدگی قانونی به پرونده‌ها، وکیل مدافع اصحاب فساد شوند! القصد! آنچه آیت‌الله آملی نوشت، تقاضایی ویژه بود، ناظر بر پرونده‌هایی ویژه در شرایطی ویژه! اگر همگان من جمله همین جماعت فسادطلب حقیقتاً زنجیرهای، تا همین چند روز پیش قبول داشتیم که فساد، زیاد است و تودرتو، بدیهی است باید بپذیریم برخورد با این مفسدان، آن هم در شرایط فعلی، اختیارات بیشتری می‌طلبد دست بازتری می‌خواهد! قاضی القضات بر مبنای همین اصل، نامه‌ای رهبر انقلاب مرقوم داشتند تا حتی این اختیارات مضاعف نیز از مسیر قانون، جلو برود! حال جای این پرسش اساسی است که چه مرگ‌شان است فسادطلبان که چون موعد برخورد را نزدیک می‌بینند، اینگونه علیه قوه قضا و له مفسدان، قلم‌فرسایی می‌کنند؟! مگر تا همین چند روز پیش، مکرر تیتیر یک نمی‌رفتند که فساد و ویژه‌خواری، شکل ویژه به خود گرفته؟! چه شده که حالا برخورد ویژه و در عین حال قانونی با مفسدان را بر نمی‌تابند و مصاحبه پشت مصاحبه، غش می‌کنند سمت زلوصفتان؟! اگر نامه آیت‌الله آملی را فقط برای یک بار اما درست بخوانیم، متوجه می‌شویم نامه‌ای کاملاً ضروری بوده! آن هم با وجود چنین شارلاتان‌هایی که بیشتر می‌خورد «شریک درد» باشند تا «رفیق قافله»! رفیق قافله عدل و داد، الساعه که داریم به حکم محکمه نزدیک می‌شویم، آیا چنین می‌کنند؟! جماعت از آیا با اهورای عدالت هستند یا اهریمن فساد؟! نکند باز هم «کارآفرین» قرار است برترانند از مثنی خون‌آشام؟! آن از ست کردن رنگ لوگوی‌شان با پرچم تروریست‌ها و این هم از ست کردن مواضع‌شان با پرچم تروریست‌های اقتصادی و شگفتا! «صلاح‌طلب» هم می‌خوانند خود را!

نگاه

هفته‌های اخیر، همه از ضرورت برخورد انقلابی قوه‌قضائیه با مفسدان اقتصادی می‌گفتند و می‌نوشتند، حتی افسادطلبان! کافی بود بروی جلوی دکه و ببینی چه بازار گرمی دارد مطالبه عدل از محکمه، حتی نزد زنجیره‌های! یکی خواهان تودهنی به فرومایگان مافیای سکه و ارز بود و دیگری خواهان دستگیری دونمایگان خودروا واکنش جماعت به نامه اخیر آیت‌الله آملی - که از قضا، هم تحریرش ضروری بود، هم رسانه‌ای شدنش! - اما گریبار نشان داد افسادطلبان در موج عدالت‌خواهی جدید خود، کمافی‌السابق، ناصادک بوده‌اند! حکایت آن همه شلوغ کاری در پرونده ۳۰۰۰ میلیاردی و آن همه سروصدا و چه و چه، آخرش رسید به اینجا که رسماً و علناً متهم، بلکه مجرم ماجرا را، «کارآفرین» خواندند! به محض اطلاع از نامه مذکور، ابتدا تا چند ساعت، اینگونه عنوان شد که اصلاً چه ضرورتی داشت این نامه! کلی واکنش طعنه‌آمیز و همراه با تمسخر دیگر! کمی بعد اما عکس‌العمل شماری از حقوقدانان، ناخودآگاه صحنه بر ضرورت انتشار نامه آیت‌الله آملی گذاشت، چرا که حقوقدانان مدنظر، ذیل عباراتی چون «لزوم حرکت قاضی در مدار آیین دادرسی» و «حق دفاع متهم» قوا را از آنچه «فترا غیرقانونی» می‌خواندند، پرهیز می‌دانند! این دو نوع متفاوت و متناقض از واکنش‌ها را وقتی با هم قیاس می‌کنی، معلوم می‌شود ماجرای نامه قاضی القضا، واقعا چیزی غیر از اجازه گرفتن‌های غیرضرور بوده است! واقعیت آن است ما در شرایط ویژه‌ای به سر می‌بریم و حقیقتاً درگیر یک «جنگ اقتصادی» تمام عیار هستیم! لذا اگر می‌خواهیم به پرونده‌ها رسیدگی عاجل شود و در دادخواهی از حقوق مردم، بیش از این اتلاف وقت نشود، باید به شکل «ویژه» به این پرونده‌ها نگاه کنیم، دقیقاً مثل دادگاه‌های ویژه‌ای چون «دادگاه جنگی» که این هم الحاق و الانصاف برای خودش جنگی است! و نامه آیت‌الله آملی دقیقاً ناظر بر همین ویژگی «ویژه بودن شرایط» مرقوم شد تا قاضی با یک دید میسوط و البته قانونی، حکم خود را صادر کند! دقت شود! اینجا قرار نیست حقی از منتهی ضایع شود، بلکه فقط و فقط قرار است در فرآیند رسیدگی تا صدور حکم «تسریع» شود و قضیه در بیخ و خم قوانین دادرسی گرفتار نشود! پریروز که

سایه جایی که نور هست ولی آفتاب نیست!

سایه جایی که نور هست ولی آفتاب نیست!

عرو | خدمات تالار عروسی

از باشگاه عروسی و داماد

پزشکی قلب و عروق

نیازمندش رو پیدا کن ...

دکترجان! چندتا مریض نیازمند رو فردا آخر وقت بیارم، رایگان ویزیت می‌کنی؟ مهندس! وقت داری امروز چه جا بریم؟ اوسنا! یه بنده خدایی می‌شناسم در آمدی ندرم، جککاری رو آموزش هم میدی؟ ایچی! کالسه بچه رو هنوز احتیاج دارین؟ حاجی! خدا برادرت رو بیمارزه ویلجرشو چی کار کردین؟ داداش! این استخرتون بعضی سانس‌ها خالی می‌مونه؟ دخترم! ماشالله انقدر زود بزرگ شدی، این پیرهن‌ت رو یه بار بوشیدی کوچیکت شد...

www.sayeh.ir